

MUỐN THÀNH CÔNG, PHẢI ĐƯỢC NIỀM TIN CỦA DÂN

Tôn Thất Thiện

Chuyến viếng thăm Hoa Kỳ của ông Nguyễn Minh Triết tháng 6 vừa qua đã gây rất nhiều bàn luận trong các giới Việt Nam ở ngoại quốc. *Thông Luận* (trong số tháng 7, 2007) cũng đã đề cập đầy đủ đến những khía cạnh đáng chú ý của sự kiện này. Ở đây, tôi chỉ nói thêm về một khía cạnh mà tôi biết rất rõ vì tôi đã được mục kích một chuyến viếng thăm chính thức Hoa Kỳ của một quốc trưởng Việt Nam khác, cách đây khá lâu. Đó là cuộc viếng thăm Hoa Kỳ của cố tổng thống Ngô Đình Diệm, tháng 5 năm 1957.

Ông Ngô Đình Diệm đã chính thức viếng thăm Hoa Kỳ với tư cách là một quốc khách của Hoa Kỳ, do lời mời của tổng thống Hoa Kỳ, lúc đó là ông Eisenhower, và đã được đối xử với nghi lễ dành cho các quốc trưởng được chính phủ và nhân dân Hoa Kỳ trọng nể.

Tôi may mắn được tháp tùng tổng thống Ngô Đình Diệm trong một phái đoàn chỉ gồm có 7 người (chờ không phải 200 người), cùng với anh Võ Văn Hải. Là nhân viên tổng thống luôn luôn cần đến (tôi phụ trách báo chí và anh Hải là chánh văn phòng), chúng tôi đã được sát cạnh tổng thống Diệm trong suốt thời gian viếng thăm, nên được thấy rất nhiều chi tiết về cuộc viếng thăm này, đặc biệt là cách đối xử trọng thể dành cho một quốc trưởng được chính phủ và dân chúng Hoa Kỳ trọng nể.

Hồi đó, phi cơ chưa đủ mạnh để bay một mạch từ Sài Gòn đến Washington như bây giờ, phải dừng nhiều nơi. Đầu tiên là Guam. Lúc đến đó, tổng thống Diệm được tư lệnh lực lượng Hoa Kỳ khu vực Thái Bình Dương, đô đốc Felt, ra đón trọng thể và đưa về biệt thự dành riêng cho thượng khách.

Ngày hôm sau bay đến Honolulu thì rất đặc biệt. Tổng thống Eisenhower cho máy bay riêng của tổng thống, Air Force One, cùng tổng trưởng ngoại giao, Dulles ra tận nơi xa xôi này để đón tổng thống Diệm (thay vì đón ông ở Washington, hay New York). Thêm nữa, theo đúng nghi thức dành cho các quốc trưởng viếng thăm Hoa Kỳ, với tư cách là quốc khách (State visit), có 21 phát pháo bắn đón chào trọng thể.

Rồi khi đến Los Angeles, thị trưởng thành phố đó ra đón tổng thống và đưa chìa khóa thành phố cho tổng thống, một cử chỉ có nghĩa "You are welcomed to our City". Một buổi đại yến được tổ chức. Điều khá đặc biệt trong dịp này là, lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng trong đời tôi, tôi được dùng dao, muỗng, nĩa bằng... vàng !!!

Hôm sau bay đến Andrew Air Force Base, sân bay ở vùng Washington dành riêng cho tổng thống Hoa Kỳ và thượng khách. Ở đây, đích thân tổng thống Eisenhower ra đón tổng thống Diệm.

Tổng thống Diệm được đưa về Blair House, nơi trú dành riêng cho quốc khách của tổng thống Hoa Kỳ. Tôi và anh Hải cùng ở đó với tổng thống, còn các vị khác thì được

ở nơi khác.

Ngày sau, tổng thống Diệm đến White House hội đàm riêng với tổng thống Eisenhower, và một thông cáo chung được phổ biến. Sau đó tổng thống Diệm dự yến tiệc "State dinner" do tổng thống Eisenhower khoản đãi tại White House. Tiếp theo là một buổi hòa tấu đặc biệt. Và trong mấy ngày sau tổng thống Diệm đọc diễn văn tại Quốc Hội Hoa Kỳ, rồi họp báo tại National Press Club với những vinh dự dành riêng cho quý khách. Đặc biệt hơn nữa, dân chúng thành phố New York đón chào tổng thống trong một "ticker parade", nghĩa là xe chạy qua các đường lớn của thành phố, một vinh dự rất lớn mà chức sắc và dân chúng New York chỉ dành riêng cho những khách đặc biệt của họ.

Tôi cùng anh Hải được theo sát bên tổng thống nên được thấy những dữ kiện trên đây đủ chi tiết.

Tôi kể lại những sự kiện trên đây để đọc giả, và dư luận có thể thấy rõ rằng tổng thống Bush, quốc hội và dân chúng Mỹ đối xử với ông Triết lạnh nhạt và thiếu trọng nể ngần nào. Vậy mà ông Triết, cùng các cơ quan thông tin của đảng, cứ hô lên là cuộc thăm viếng của ông Triết là một cuộc thành công lớn.

Những sự kiện khác liên quan đến bang giao Việt-Mỹ đã được đề cập đến trong số *Thông Luận* nói trên (trong bài xã luận, các bài của Việt Hoàng và Đáy), không cần nhắc đến đây nữa.

Ở đây tôi chỉ nêu lên một vấn đề mà *Thông Luận*, cũng như phần lớn các báo khác, không đề cập đến : căn do của sự thất bại, mà trong bài xã luận *Thông Luận* gọi là "ê chề", của ông Nguyễn Minh Triết, trong vụ Mỹ du của ông.

Chuyến công du Hoa Kỳ của ông Nguyễn Minh Triết nhằm hai mục đích chính : 1. móc nối với Hoa Kỳ để gây thiện cảm hòng a/ chấm dứt, hay giảm bớt áp lực Hoa Kỳ về vấn đề chính quyền Hà Nội vi phạm nhân quyền, và b/ tăng gia hợp tác về kinh tế ; 2. tuyên vận (tuyên truyền và

MUỐN THÀNH CÔNG, PHẢI ĐƯỢC NIỀM TIN CỦA DÂN

Tôn Thất Thiện

Chuyến viếng thăm Hoa Kỳ của ông Nguyễn Minh Triết tháng 6 vừa qua đã gây rất nhiều bàn luận trong các giới Việt Nam ở ngoại quốc. *Thông Luận* (trong số tháng 7, 2007) cũng đã đề cập đầy đủ đến những khía cạnh đáng chú ý của sự kiện này. Ở đây, tôi chỉ nói thêm về một khía cạnh mà tôi biết rất rõ vì tôi đã được mục kích một chuyến viếng thăm chính thức Hoa Kỳ của một quốc trưởng Việt Nam khác, cách đây khá lâu. Đó là cuộc viếng thăm Hoa Kỳ của cố tổng thống Ngô Đình Diệm, tháng 5 năm 1957.

Ông Ngô Đình Diệm đã chính thức viếng thăm Hoa Kỳ với tư cách là một quốc khách của Hoa Kỳ, do lời mời của tổng thống Hoa Kỳ, lúc đó là ông Eisenhower, và đã được đối xử với nghi lễ dành cho các quốc trưởng được chính phủ và nhân dân Hoa Kỳ trọng nể.

Tôi may mắn được tháp tùng tổng thống Ngô Đình Diệm trong một phái đoàn chỉ gồm có 7 người (chờ không phải 200 người), cùng với anh Võ Văn Hải. Là nhân viên tổng thống luôn luôn cần đến (tôi phụ trách báo chí và anh Hải là chánh văn phòng), chúng tôi đã được sát cạnh tổng thống Diệm trong suốt thời gian viếng thăm, nên được thấy rất nhiều chi tiết về cuộc viếng thăm này, đặc biệt là cách đối xử trọng thể dành cho một quốc trưởng được chính phủ và dân chúng Hoa Kỳ trọng nể.

Hồi đó, phi cơ chưa đủ mạnh để bay một mạch từ Sài Gòn đến Washington như bây giờ, phải dừng nhiều nơi. Đầu tiên là Guam. Lúc đến đó, tổng thống Diệm được tư lệnh lực lượng Hoa Kỳ khu vực Thái Bình Dương, đó đốc Felt, ra đón trọng thể và đưa về biệt thự dành riêng cho thượng khách.

Ngày hôm sau bay đến Honolulu thì rất đặc biệt. Tổng thống Eisenhower cho máy bay riêng của tổng thống, Air Force One, cùng tổng trưởng ngoại giao, Dulles ra tận nơi xa xôi này để đón tổng thống Diệm (thay vì đón ông ở Washington, hay New York). Thêm nữa, theo đúng nghi thức dành cho các quốc trưởng viếng thăm Hoa Kỳ, với tư cách là quốc khách (State visit), có 21 phát pháo bắn đón chào trọng thể.

Rồi khi đến Los Angeles, thị trưởng thành phố đó ra đón tổng thống và đưa chìa khóa thành phố cho tổng thống, một cử chỉ có nghĩa "You are welcomed to our City". Một buổi đại yến được tổ chức. Điều khá đặc biệt trong dịp này là, lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng trong đời tôi, tôi được dùng dao, muỗng, nĩa bằng... vàng !!!

Hôm sau bay đến Andrew Air Force Base, sân bay ở vùng Washington dành riêng cho tổng thống Hoa Kỳ và thượng khách. Ở đây, đích thân tổng thống Eisenhower ra đón tổng thống Diệm.

Tổng thống Diệm được đưa về Blair House, nơi trú dành riêng cho quốc khách của tổng thống Hoa Kỳ. Tôi và anh Hải cùng ở đó với tổng thống, còn các vị khác thì được

ở nơi khác.

Ngày sau, tổng thống Diệm đến White House hội đàm riêng với tổng thống Eisenhower, và một thông cáo chung được phổ biến. Sau đó tổng thống Diệm dự yến tiệc "State dinner" do tổng thống Eisenhower khoản đãi tại White House. Tiếp theo là một buổi hòa tấu đặc biệt. Và trong mấy ngày sau tổng thống Diệm đọc diễn văn tại Quốc Hội Hoa Kỳ, rồi họp báo tại National Press Club với những vinh dự dành riêng cho quý khách. Đặc biệt hơn nữa, dân chúng thành phố New York đón chào tổng thống trong một "ticker parade", nghĩa là xe chạy qua các đường lớn của thành phố, một vinh dự rất lớn mà chức sắc và dân chúng New York chỉ dành riêng cho những khách đặc biệt của họ.

Tôi cùng anh Hải được theo sát bên tổng thống nên được thấy những dữ kiện trên đây đủ chi tiết.

Tôi kể lại những sự kiện trên đây để đọc giả, và dư luận có thể thấy rõ rằng tổng thống Bush, quốc hội và dân chúng Mỹ đối xử với ông Triết lạnh nhạt và thiếu trọng nể ngần nào. Vậy mà ông Triết, cùng các cơ quan thông tin của đảng, cứ hô lên là cuộc thăm viếng của ông Triết là một cuộc thành công lớn.

Những sự kiện khác liên quan đến bang giao Việt-Mỹ đã được đề cập đến trong số *Thông Luận* nói trên (trong bài xã luận, các bài của Việt Hoàng và Đáy), không cần nhắc đến đây nữa.

Ở đây tôi chỉ nêu lên một vấn đề mà *Thông Luận*, cũng như phần lớn các báo khác, không đề cập đến : căn do của sự thất bại, mà trong bài xã luận *Thông Luận* gọi là "ê chề", của ông Nguyễn Minh Triết, trong vụ Mỹ du của ông.

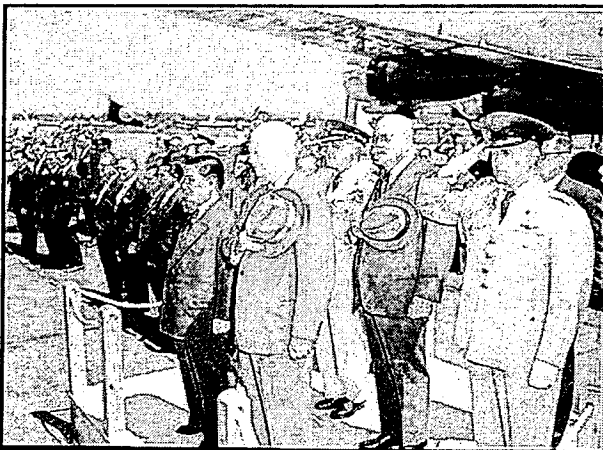
Chuyến công du Hoa Kỳ của ông Nguyễn Minh Triết nhằm hai mục đích chính : 1. móc nối với Hoa Kỳ để gây thiện cảm hòng a/ chấm dứt, hay giảm bớt áp lực Hoa Kỳ về vấn đề chính quyền Hà Nội vì phạm nhân quyền, và b/ tăng gia hợp tác về kinh tế ; 2. tuyên vận (tuyên truyền và

vận động) Việt kiều để ngưng chống đối chính quyền cộng sản.

Về mục tiêu 1b, ông Triết đã đầu được một số kết quả, nhưng không lớn như các cơ quan tuyên truyền của đảng loan báo. Về mục tiêu 1a, ông Triết đã thất bại nặng, nhưng điều này thì các cơ quan tuyên truyền của đảng tất nhiên không đề cập đến.

Về mục tiêu tuyên vận nhằm vào Việt kiều thì sự thất bại của ông Triết lại càng lớn hơn nữa. Dùng cụm từ "ê chề" như *Thông Luận* để tả tình trạng này thật là không sai. Các giới Việt kiều phản ứng thế nào, các cơ quan thông tin để tường thuật đầy đủ, không cần nhắc lại ở đây.

Điều làm cho chúng ta hết sức ngạc nhiên là ông Triết

đã tưởng rằng ông sẽ lay chuyển được giới Việt kiều với thái độ cởi mở và ngôn ngữ ngọt ngào, đề cập đến những giá trị thường làm cho người Việt rung động như: Trong buổi tiệc tại nhà hàng Dana Point ở Quận Cam tối hôm 23-6-2007, ông Triết đã nói đến "tổ quốc", "mẹ hiền Việt Nam", "quê hương", "tình nghĩa", "hãy thương nhau", "dù quá khứ thế nào đi nữa...", "hãy gác lại tất cả", "hãy thông cảm lẫn nhau", "sống trên đời không để thù hận mà để thương yêu nhau", "vì quê hương đất nước, gác bỏ những khác biệt của mình", v.v... Trên đây là những lời đường mật (do Ban Văn Kiện Đảng đầu thu thập được).

Bình thường thì ai nghe một người nào thốt ra những lời trên đây tất xúc động đến chảy nước mắt, và thấy có cảm tình vô hạn đối với người đó. Công bằng mà nói, rất có thể, trong thâm tâm, ông Triết nghĩ và cảm như ông nói. Ta sẵn sàng tin như vậy. Nhưng ông Triết là một đảng viên, nắm một trong những chức vụ cao cấp nhất của chế độ Việt Nam xã hội chủ nghĩa hiện nay. Trong tình trạng này, cũng như tất cả những người Việt Nam khác, ông chỉ là một tù nhân của Đảng Cộng Sản Việt Nam. Chính ông cũng xác nhận điều này. Trong bài "tờ chuyện" ở tiệm Dana Point, ông nói rõ rằng những lời mà ông nói ra "không phải là ý kiến của tôi, mà là ý chí của Đảng và Nhà nước Việt Nam...", và "đối với những người, vì lý do này hay lý do khác, luôn luôn phản đối Việt Nam... Đảng và Nhà nước Việt Nam không bao giờ thành kiến với những người có những trái biệt như vậy".

Tuyên bố vừa dẫn trên là một thủ nhận quyết định. Nó làm sáng tỏ vấn đề. Nó ngược với tất cả những gì mà người Việt Nam nào cũng biết về cách cai trị của Đảng Cộng Sản Việt Nam. Nó khiến ta phải đặt vấn đề về sự thành thực của ông Triết.

Để cho mọi việc được minh bạch, khỏi ai hiểu lầm ai, khỏi nghi ngờ oan cho ông Triết, chúng ta cần nhắc lại một số dữ kiện căn bản về chính quyền Việt Nam hiện nay.

1. Tất cả các cương lĩnh của Đảng Cộng Sản Việt Nam từ Đại hội IV (1976) đến Đại hội X (2006), đều nhắc đi nhắc lại, rất rõ ràng, rằng chủ nghĩa Mác-Lê và tư tưởng Hồ Chí Minh (nghĩa là của Mác, Lê, Staline, Mao) là "kim chỉ nam" của đảng cộng sản trong tư tưởng và hành động.

2. Ai quen thuộc với chủ thuyết Mác-Lê đều biết rằng chủ thuyết đó chủ trương độc tài đảng trị, dùng bạo lực tối đa để tiêu diệt tất cả ai chống đối chế độ cộng sản, và đạo đức cộng sản là làm bất cứ điều gì tăng cường quyền lực của đảng.

3. Về phương thức hoạt động, đảng theo nguyên tắc : tập thể quyết định, cá nhân phụ trách ; trong mọi quyết định đảng nhất trí, nghĩa là không có đảng viên nào, dù là đang giữ chức vụ cao cấp nhất của đảng, có quyền có ý kiến hay quan điểm riêng cá. Ai "lệch" đường lối của "tập thể" - tức Ban chấp hành trung ương đảng - sẽ bị loại ngay.

4. Chủ trương của đảng là kinh tế thị trường nhưng "theo định hướng xã hội chủ nghĩa".

5. Cho đến nay, đảng chưa hề công khai tuyên bố hòa giải dân tộc.

Vì những lý do trên đây, ta có quyền, và có lý, không tin những gì ông Triết nói, và không tin rằng ông làm được những gì ông nói, vì đảng ông sẽ không cho ông làm, và nếu có làm, cũng chỉ là chuyện bề ngoài. Trong những điều kiện trên đây, ta phải coi những lời mà ông Triết tuyên bố là do chỉ thị của đảng, và đó chỉ là một xảo thuật có tính cách chiến thuật-sách lược của đảng, theo đúng lời dạy của Lenin : phải sẵn sàng luôn luôn thay đổi hình thức tranh đấu, nhưng mục tiêu chiến lược thì không khi nào đổi. Mục tiêu chiến lược của Đảng Cộng Sản Việt Nam vẫn là : dùng bạo lực áp đặt một chế độ chuyên chế độc tài xã hội chủ nghĩa. Nhưng ngày nay phần xã hội chủ nghĩa đã biến mất, và chỉ còn lại chuyên chế độc tài và bạo lực.

Người xưa có nói : "Dân bất tín, bất tòng". Dân không tin, nên không theo. Vấn đề ông Triết vấp phải là vấn đề niềm tin.

Nếu ông Triết muốn thành công, thì ông phải rút bài học từ sự thất bại về tuyên-vận của ông trong chuyến thăm viếng Hoa Kỳ mùa hè vừa qua, và làm sao làm cho đảng chính thức, công khai, dứt khoát và thực sự, bãi bỏ những điều trên này đi. Riêng ông, ông sẽ tranh thủ được cảm tình và lòng tin của dân chúng nếu ông có hành động cụ thể chứng tỏ rằng ông thực sự muốn tạo ra một tình thế mới, để cho Tổ Quốc, Quê Hương, Đồng Bào của ông đi tới. Tới đây là tới Tự Do Thật Sự, Dân Chủ Pháp Trị, Hòa Giải Dân Tộc, An Cư Lạc Nghiệp, Thật Sự Hạnh Phúc.

Tôn Thất Thiện (Ottawa)